

บทที่ ๒

ศาล

มาตรา ๑ ของข้อตกลงนครลอนดอนกำหนดว่า

"หลังจากได้มีการปรึกษากับคณะกรรมการควบคุมสำหรับเขตนอร์มันแล้ว จะมีการจัดตั้งศาลทหารระหว่างประเทศ เพื่อพิจารณาคดีอาชญากรรมสงครามคนสำคัญซึ่งการกระทำผิดของเขามิได้มีสถานที่ยังกฎหมายที่แน่นอน ไม่ว่าเขาเหล่านั้นจะถูกกล่าวหาโดยส่วนบุคคลหรือในฐานะที่เป็นสมาชิกขององค์การ หรือกลุ่มหรือในทั้งสองฐานะ"

จากมาตรานี้จะเห็นได้ว่าข้อตกลงกำหนดฐานะของศาลว่าเป็นศาลทหารระหว่างประเทศ และให้มีอำนาจพิจารณาคดีอาชญากรรมสงครามคนสำคัญ มาตรานี้ได้รับการขยายความโดยธรรมนูญต่อท้ายข้อตกลงธรรมนูญได้กำหนดถึงองค์ประกอบของศาลและการดำเนินการพิจารณาคดีรวมทั้งอำนาจศาลอย่างชัดเจน โดยระบุว่าการกระทำใดบ้างที่จะถือเป็นความผิด และเอกชนและองค์การพึงรับผิดชอบ ในบทนี้จะพิจารณาดังองค์ประกอบของศาลและฐานะของศาล ในบทต่อไปจึงจะพิจารณาดังการกระทำที่ถือเป็นความผิด และความรับผิดชอบของเอกชนและขององค์การตามลำดับ

-----

๒๔. Bishop, William W., International Law: Cases and Materials, Little, Brown and Company, 1953 p. 833.

๒๕. ธรรมนูญศาลทหารระหว่างประเทศ ณ บูเรมเบ็ก ๘ สิงหาคม ๑๙๔๕ โดยเฉพาะมาตรา ๑ มาตรา ๒ และมาตรา ๔ สำหรับมาตรา ๑ ของธรรมนูญนี้มีข้อความใกล้เคียงกับมาตรา ๑ ของข้อตกลงนครลอนดอน คือมีข้อความว่า

"เพื่อปฏิบัติตามข้อตกลงลงนามในวันที่ ๘ สิงหาคม ๑๙๔๕ โดยรัฐบาลของสหราชอาณาจักรแห่งบริเตนใหญ่และไอร์แลนด์เหนือ รัฐบาลชั่วคราวของสาธารณรัฐฝรั่งเศสและรัฐบาลสหภาพโซเวียต จะได้มีการจัดตั้งศาลทหารระหว่างประเทศ (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า "ศาล") เพื่อให้มีการพิจารณาและลงโทษอาชญากรรมสงครามคนสำคัญอันกระทำความผิดอย่างยุทธกรรมและรบกวนเร็ว"

องค์ประกอบของศาลและระเบียบการพิจารณาคดี

ในคํานองสรุปประกอบของศาลธรรมนูญกำหนดในมาตรา ๒ ว่า

"ศาลจะประกอบด้วยผู้พิพากมาอย่างน้อย แต่ละนามมีผู้พิพากษาสำรองอย่างน้อยหนึ่ง ภาค
แต่ละประเทศจะแต่งตั้งผู้พิพากมาหนึ่งนาย และผู้พิพากษาสำรองหนึ่งนาย ผู้พิพากษาสำรองจะ
ปรากฏตัว ณ การพิจารณาคดีทุกครั้งของศาลเท่าที่สามารถ ในกรณีที่ผู้พิพากษาคงเินไปหรือ
ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้โดยเหตุอันใด ผู้พิพากษาสำรองของเธอก็จะเข้ารับหน้าที่แทน"^{๒๖}

เมื่อพิจารณามาตรานี้เป็นที่เห็นได้ว่า ศาลประกอบด้วยผู้พิพากษาซึ่งภาคีสัมพันธ์มิตรแต่งตั้งตั้ง
ขึ้น คือจากสหราชอาณาจักร สหรัฐอเมริกา สหภาพโซเวียต และฝรั่งเศส เรื่องนี้ก็เป็น
วิจาร์ณณ์มาก ในกรณีของศาลภายในประเทศ รัฐไทยพยายามแนบอยู่เสมอว่าองค์การตุลาการ
ของตนมีความเป็นอิสระ ศาลเป็นศูนย์กลางผู้กิจกรรมระหว่างคู่ภาคีในการกำหนดตัวผู้พิพากษา
ในการพิจารณาคดีใด จะมีการเลือกเอาเฉพาะผู้พิพากษาที่ไม่มีส่วนใดส่วนเสียบในคดีนั้น ไม่
เป็นญาติหรือเป็นฝ่ายกับโจทก์หรือจำเลย ในทางศาลระหว่างประเทศเป็นที่ถือกันว่าสัญชาติ
ของผู้พิพากษาจะทำให้เกิดความลำเอียง เช่นเดียวกับความสัมพันธ์ใกล้ชิดและความเป็นญาติ
ก่อให้เกิดความลำเอียงในศาลภายใน ดังนั้นในกรณีอนุญาโตตุลาการหรือศาลระหว่างประเทศ
จึงมีการไร้อสัญชาติของคู่ภาคีอื่น มีข้อสัญชาติของคู่กรณีใด หรือถ้าผู้พิพากษายูหนึ่งผู้ใดมี
สัญชาติของคู่กรณีหนึ่งแล้ว ก็ต้องมีผู้พิพากษาซึ่งขึ้นใหม่อีกคนหนึ่งชั่วคราวมีสัญชาติของคู่กรณี
ตรงข้าม ในกรณีเช่นว่าสนธิสัญญาฉบับหนึ่งผู้พิพากษาทุกคนต่างมีสัญชาติของรัฐฝ่ายสัมพันธ์มิตร
ย่อมแสดงให้ เห็นว่าเป็นการกระทำแก่แก่นของยูนั้นต่อประเทศยูแ่่มากกว่าเป็น เรื่องความ
ยุติธรรม ทำให้เห็นว่าคำพิพากษาของศาลยูนั้นการตัดสินทางการเมือง ได้รับอิทธิพลการ
เมืองมากกว่าจะเป็นคำตัดสินขององค์การอิสระในทางกฎหมาย ถ้าผู้พิพากษาประกอบด้วย
บุคคลชาติเป็นกลางทั้งหมกก็จะยุติธรรมกว่า

๒๖. ธรรมนูญศาลทหารระหว่างประเทศ ณ บูเรมเบ็ก ๘ สิงหาคม ๑๙๔๕ มาตรา ๒

มีผู้แย้งว่าฐานะและอำนาจศาลไม่สำคัญอยู่ที่ผู้พิพากษา ผู้พิพากษาศาลระหว่างประเทศนั้นมีสัญชาติรัฐหนึ่งซึ่งสมมติไม่ทำให้ศาล สืบหาความเป็นศาลระหว่างประเทศ การกล่าวเช่นนี้ผู้เขียนเห็นด้วย แต่เป็นข้อแย้งที่ไม่ตรงเป้า และนี่เรากำลังพิจารณาถึงว่าศาลมีผู้พิพากษาทั้งองค์เป็นสัญชาติซึ่งกันและกันมิควรทำให้ศาลลักษณะเป็นองค์การเพื่อความยุติธรรม มิใช่ปัญหาที่ว่าสัญชาติของผู้พิพากษากำหนดความเป็นศาลระหว่างประเทศหรือไม่ ซึ่งผู้เขียนก็เห็นด้วยกับผู้แย้งว่าไม่ว่าบุคคลใดจะสำคัญของศาลระหว่างประเทศเสมอที่สุดก็อันมากกว่า

มีผู้แย้งต่อไปว่า การที่รัฐตามผู้พิพากษาชาติเป็นกลางนั้นจะเป็นการยากลำบาก อาจไม่มีรัฐใดยอมให้บุคคลสัญชาติตนมาเป็นผู้พิพากษาคืออาจดูการสงคราม เพราะว่าถ้าวว่ารัฐตนจะสืบลักษณะความเป็นกลางไป ข้อแย้งนี้ไม่น่าจะรับฟังเนื่องจากเป็นการกล่าวหากดละเนเอาน่าตนเอง สัมพันธ์มิตรมิได้พยายามหลบแต่สักน้อยที่จะก่อตั้งศาลที่มีผู้พิพากษามีสัญชาติเป็นกลาง เหตุผลก็ถึงสัมพันธ์มิตรไม่แน่ใจว่าศาลดังกล่าวจะตัดสินลงโทษจำเลยอย่างไรที่ต้นของถาวรหรือไม่ นอกจากนี้ศาลที่เป็นกลางจริง ๆ ยาจจะระบุให้ฝ่ายสัมพันธมิตรส่งผู้กระทำผิดของตนมารับการพิพากษาด้วย การแย้งว่าการหาผู้พิพากษาชาติเป็นกลางเป็นสิ่งยากลำบากนี้ เป็นการกล่าวโดยไม่เคยมีความพยายามหรือคิดจะกระทำกันเช่นเคย ถ้าสัมพันธมิตรกระทำแล้วพยายามแล้ว ยิ่งคงหาไม่ได้จึงจะเป็นเรื่องที่ยังคงค้างไว้บ้าง แต่ถึงกระนั้นก็ตามสัมพันธมิตรอาจแต่งตั้งผู้พิพากษาสัญชาติเยอรมันเข้าร่วมด้วยก็ได้ แทนที่จะให้มีแต่ผู้พิพากษาฝ่ายตนเท่านั้น

๒๗. Woetzel , op. cit. p. 45.

๒๘. รายละเอียดปรากฏในหน้า ๒๒๓ แล้ว

๒๙. Greenspan, Morris, The Modern Law of Land Warfare, The University of California Press, 1959 p. 431.

๓๐. Corbett, P.E., Law and Society in the Relations of States, New York, Harcourt, Brace and Com., p. 235.

นอกจากนี้ผู้พิพากษาคนหนึ่ง คือ นายเชอร์นิชเชนโก ^{๓๑} Nizhchenko แห่งรัสเซียยังเป็นผู้ร่างธรรมนูญศาลเองร่วมกับผู้แทนจากอีก ๓ มหาอำนาจเท่ากับเป็นทั้งผู้กำหนดกฎหมายและตีความกฎหมายไปด้วย ซึ่งไม่มาจะเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ^{๓๒}

รายละเอียดอื่น ๆ เกี่ยวกับองค์ประกอบของศาลก็มีดังนี้คือ องค์คณะผู้พิพากษา (quorum) จะต้องมีประกอบด้วยผู้พิพากษาทั้งสี่นาย หรือผู้พิพากษาสามองค์ในกรณีที่มีผู้พิพากษาคงใจร่วมกันมิได้ ศาลและผู้พิพากษาจะไม่ถูกกล่าวหาใด ๆ โดยอัยการหรือจำเลยหรือหนายจาเลย กติการพิจารณาคดีที่รัฐหนึ่งหรือรัฐใดจะเริ่มต้นกับผู้พิพากษาของศาลจะตกลงระหว่างกันเองที่จะถือผู้พิพากษายุ่ใดผู้หนึ่งอื่นเป็นประธาน จะมีการหมุนเวียนกันเป็นประธาน นอกจากจะมีการตกลงเป็นอย่างอื่น ศาลวินิจฉัยโดยคะแนนเสียงข้างมาก ในกรณีที่คะแนนเสียงมีเท่ากัน คะแนนเสียงของประธานจะตัดสิน สำหรับการตัดสินและการลงโทษจะมีขึ้นได้ของศาลคะแนนเสียงอย่างน้อย ^{๓๓} ๓ คะแนน

เมื่อพิจารณาคดีไปถึงระเบียบการพิจารณาคดีมาตรา ๑๗ ถึงมาตรา ๒๕ ของธรรมนูญจะทำให้เห็นได้ว่ามีลักษณะหลายประการที่ขาดความยุติธรรมยิ่ง เช่น เรื่ององค์ประกอบของผู้พิพากษา นั่นคือธรรมนูญให้เด่นชัดว่าต้องการความรวดเร็วและรับผลมากกว่าความยุติธรรมถึงในมาตรา ๑๘ ได้กำหนดให้ศาลจำกัดให้การพิจารณาคดีอยู่ในขอบเขตที่จะเป็นไปรวดเร็วตามที่ผู้พิพากษาขึ้นมาให้ศาลใจสมัครการอย่างเต็มขาด เพื่อมิให้เกิดการกระทำที่จะก่อให้เกิดความชักช้าโดยไม่มีเหตุผล ^{๓๓} มาตรา ๑๘ กำหนดว่าด้วยจะใช้วิธีการพิจารณาคดีที่รวดเร็ว ไม่

๓๑. Viscount Maughan, UNO and War Crimes, London, John Murray, 1951, p.27.

๓๒. ธรรมนูญศาลทหารระหว่างประเทศ ณ บูเรมเบ็ก ๔ สิงหาคม ๑๙๔๕ มาตรา ๓

และมาตรา ๘

๓๓. มาตรา ๑๘ ของธรรมนูญศาลทหารระหว่างประเทศ ณ บูเรมเบ็ก ๔ สิงหาคม

๑๙๔๕ มีข้อความว่า

"ศาลจะ

ก) จำกัดให้การพิจารณาคดีอยู่ในขอบเขตที่จะเป็นไปรวดเร็วตามที่ผู้พิพากษาขึ้นมา

ข) ใจสมัครการอย่างเต็มขาดเพื่อมิให้เกิดการกระทำที่จะก่อให้เกิดความชักช้าโดยไม่มี

เหตุผล และจำกัดเรื่องและข้อความไม่ว่าชนิดใด ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับทางการพิจารณาคดี....."

มีกฎเกณฑ์มาก ก่อนจะเสนอยุทธยานพิชิตฎานใด ศาลจะต้องพิจารณาวินิจฉัยในลำดับแรกเสียก่อน ว่าเกี่ยวข้องกับศกหรือไม่ หรือในมาตรา ๔๘ ซึ่งกำหนดให้ตามพยานฝ่ายจำเลยก่อนพยาน ฝ่ายอัยการมีผลหลักทั่วไปจะต้องถามพยานฝ่ายโจทก์ฝ่ายอัยการก่อน หรือในมาตรา ๑๒ กำหนด ให้ศาลมีสิทธิพิจารณาคดีบุคคลผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำอาชญากรรมโดยไม่มีบุคคลนั้นในศาลก็ได้ ถ้าปรากฏว่าบุคคลนั้นหายสาบสูญ^{๓๕} การพิจารณาคดีโดยไม่มีจำเลยอยู่ต่อหน้าศาลเป็นสิ่ง ที่ปกติมิได้กระทำกัน เพราะนั้นแสดงให้เห็นว่าในชั้นการดำเนินการพิจารณาคดีตามธรรมนูญ ได้ปรากฏความไม่ยุติธรรมอยู่

นอกจากความไม่ยุติธรรมในองค์การเพื่อความยุติธรรมดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ธรรมนูญยังมีบทบัญญัติเรื่องเกี่ยวกับอัยการไว้ด้วยในตัวธรรมนูญ ซึ่งเป็นการกระทำที่แปลกมากและแสดงให้เห็นถึงความไม่น่าจะยุติธรรมเป็นอย่างยิ่ง กล่าวคือ ปกติกฎหมายที่กำหนดอำนาจหน้าที่ของ ศาลหรือที่เรียกว่าธรรมนูญศาล โยสมควรมีบทบัญญัติเกี่ยวกับฝ่ายอัยการหรือฝ่ายโจทก์เพราะ จะเป็นการแสดงว่าฝ่ายอัยการกับศาลก็คือฝ่ายเดียวกันนั่นเอง ก่อให้เกิดความไม่ยุติธรรมแก่ จำเลย ธรรมนูญศาลทหารระหว่างประเทศเมืองบูเรมเบ็กบัญญัติเรื่องเกี่ยวกับอัยการไว้ใน มาตรา ๑๔ - ๑๖ ก็กำหนดว่าภาคีแต่ละประเทศจะแต่งตั้งหัวหน้าอัยการขึ้นคนหนึ่ง หัวหน้า อัยการทั้งสองจะดำเนินการเป็นคณะกรรมการในการกำหนดตัวอาชญากรสงครามที่จะถูกฟ้อง

๓๔. มาตรา ๑๔ ของธรรมนูญศาลทหารระหว่างประเทศ ณ บูเรมเบ็ก ๔ สิงหาคม ๑๙๔๕ มีข้อความว่า

"ศาลจะไม่ถูกจำกัดโดยกฎเกณฑ์การสืบพยานที่ปฏิบัติกันมา ศาลจะรับและใช้วิธีการพิจารณาคดีที่รวดเร็วและมีกฎเกณฑ์มากเท่าที่สามารถจะทำได้ และรับฟังพยานที่ศาลเห็นว่ามีความพอที่จะลง ใช้"

๓๕. มาตรา ๑๖ ของธรรมนูญศาลทหารระหว่างประเทศ ณ บูเรมเบ็ก ๔ สิงหาคม ๑๙๔๕ มีข้อความว่า

"ศาลจะมีสิทธิพิจารณาคดีบุคคลผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำอาชญากรรมทั้งที่ระบุไว้ในมาตรา ๖ ของธรรมนูญนี้ โดยไม่มีบุคคลนั้นในศาล ถ้าปรากฏว่าบุคคลนั้นหายสาบสูญ หรือถ้าศาลเห็นเป็นการจำเป็นด้วยเหตุผลประการใดก็ตาม เพื่อความยุติธรรม ในการที่จะกระทำการพิจารณาคดี โดยที่จำเลยไม่ปรากฏตัวในศาล"

ร่างคำฟ้อง คำให้การและ เอกสารให้ศาล นอกจากนั้นก็เป็นการกำหนดในรายละเอียด แต่สรุปได้ว่าภาคที่แต่งตั้งผู้พิพากษาที่แต่งตั้งก็แต่งตั้งเอง และยังมีคุณสมบัติเกี่ยวกับอับการเข้าไว้ในธรรมนูญศาลเสียบอีก ลักษณะความไม่ยุติธรรมและไม่เข้ากับการปฏิบัติที่เป็นมาทางด้านองค์การยุติธรรมได้ปรากฏชัดอยู่ในธรรมนูญ

ฐานะและอำนาจศาล

นอกจากจะพิจารณาพบว่าศาลจะมีลักษณะความไม่ยุติธรรมถึงที่ใดก็ตามมาแล้ว ในเรื่องเกี่ยวกับศาลซึ่งที่พิจารณาคดีไปก็คือฐานะและอำนาจศาล ในด้านฐานะปัญหาที่น่าสนใจก็คือการที่ข้อตกลงนครถนาคอนและธรรมนูญระบุอ้างว่าศาลนี้เป็นศาลทหารระหว่างประเทศนั้น เป็นเช่นนั้นจริงหรือไม่ และในด้านอำนาจศาลปัญหาที่น่าสนใจก็คือศาลมีอำนาจศาลจริงหรือไม่

สำหรับปัญหาแรกศาลนี้เป็นศาลทหารระหว่างประเทศหรือไม่ ปัญหาที่ถกเถียงกันก็คือเรื่องการเป็นศาลระหว่างประเทศ สำหรับการเป็นศาลทหารเข้าใจกันว่าเป็นที่ยอมรับแก่ผู้พิพากษาส่วนใหญ่ของศาลจะเป็นขอเรียกก็ตาม ทั้งนี้เนื่องจากเป็นศาลที่จัดตั้งขึ้นหลังสงครามขณะที่สหรัฐอเมริกามีครอบครองทางทหารต่อเยอรมัน ปัญหาที่จะต้องพิจารณาให้ละเอียดลงไปจึงเป็นปัญหาที่ว่าศาลเป็นศาลระหว่างประเทศหรือไม่ ซึ่งก่อนที่จะตอบคำถามนี้ได้จะต้องมีการพิเคราะห์กันเสียก่อนว่าอย่างไร จึงจะเรียกว่าศาลระหว่างประเทศ ไม่ใช่ศาลภายในประเทศ แล้วพิจารณาว่า ศาลเมืองบูเรมีคุณสมบัติดังกล่าวหรือไม่

-----

๓๖. มาตรา ๑๔ ของธรรมนูญศาลทหารระหว่างประเทศ ณ บูเรมีเปิด ๔ สิงหาคม ๑๙๔๕ มีข้อความว่า

"ภาคีแต่ละประเทศจะแต่งตั้งหัวหน้าอับการขึ้นคนหนึ่งเพื่อสืบสวนหาข้อหา และฟ้องอาชญากรรมสงครามคนสำคัญ

- หัวหน้าอับการจะกระทำการเป็นคณะกรรมการ เพื่อสรุปประสงค์ดังต่อไปนี้
- ก) ทกลงกำหนดว่าหัวหน้าอับการแต่ละคนรวมทั้งเจ้าหน้าที่ของเขา มีอำนาจใดบ้าง
- ข) ทกลงกำหนดว่าอาชญากรรมสงครามคนสำคัญที่จะถูกศาลพิจารณาคดีให้แน่นอน
- ค) รับรองคำฟ้องและ เอกสารที่จะส่งพร้อมกับคำฟ้อง
- ง) ส่งคำฟ้องและ เอกสารให้ศาล....."

ศาลระหว่างประเทศแตกต่างจากศาลภายในประเทศคือ ศาลระหว่างประเทศ จะตั้งจัดตั้งขึ้นโดยกฎเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศ เช่นโดยสนธิสัญญาระหว่างรัฐต่าง ๆ เช่น การตั้งศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ (The Permanent Court of International Justice) จัดตั้งขึ้นโดยกติกาสันนิบาตชาติขึ้นเป็นส่วนหนึ่งของสนธิสัญญาแวร์ซาย ๑๙๑๙ หรือ ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ (The International Court of Justice) จัดตั้งโดยกฎบัตรสหประชาชาติขึ้นเกิดจากการตกลง ณ นครซานฟรานซิสโก ๑๙๔๕ สำหรับศาลภายใน จัดตั้งขึ้นโดยกฎหมายภายในของรัฐเพียงรัฐเดียว ทำให้ศาลภายในมีสภาพเป็นองค์กรของรัฐ ขณะที่ศาลระหว่างประเทศจัดตั้งขึ้นโดยสนธิสัญญาระหว่างประเทศ มีได้เป็นองค์กรของรัฐโลก แต่เป็นองค์การทางตุลาการระหว่างรัฐที่เป็นคู่สัญญา นอกจากนี้ศาลระหว่างประเทศยังใช้ จารีตประเพณีและกฎเกณฑ์ของสนธิสัญญาระหว่างประเทศในการพิจารณาคดี ขณะที่ศาลภายในประเทศใช้กฎหมายภายในของรัฐ

เมื่อพิจารณาถึงศาลเมืองนูเรมเบิร์กจะเห็นได้ว่าศาลจัดตั้งขึ้นโดยข้อตกลงนคร ลอนดอนและขบวนการแนวร่วมกับข้อตกลงนั้น ข้อตกลงนครลอนดอนเป็นสนธิสัญญาระหว่างประเทศ ระหว่างชาติคือสหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร สหภาพโซเวียต และฝรั่งเศส ซึ่งภายหลังได้ มีอีก ๑๕ ประเทศเข้าร่วมด้วย ศาลนี้ได้จัดตั้งขึ้นโดยการออกพระราชบัญญัติเป็นกฎหมายภายในของรัฐหนึ่งรัฐใด นอกจากนี้ศาลก็ยังใช้กฎเกณฑ์บัญญัติขึ้นโดยขบวนการแนวร่วมกับข้อตกลงระหว่างประเทศ และในสาขาวิชาศาลก็อ้างเสมอว่าตนใช้หลักการของกฎหมายระหว่างประเทศ เหล่านี้เป็นเครื่องแสดงว่าลักษณะของศาลตรงกับลักษณะของศาลระหว่างประเทศ

เรื่องที่น่าพิจารณาคือไปก็คือลักษณะความเป็นศาลระหว่างประเทศนี้พิจารณาจาก แห่งของประเทศใด ในแง่ของประเทศสัมพันธ์มิตร ศาลย่อมมีลักษณะของความเป็นศาลระหว่าง ประเทศอย่างไม่ต้องสงสัย แต่ในแง่ของเยอรมันเนื่องจากเยอรมันมิได้เป็นภาคีของข้อตกลง

๗๗. Judgement, op.cit., p. 38.

นครลอนดอน หรือปรากฏว่าได้เข้าร่วมภายหลัง ของพลลงนครลอนดอนจึงไม่ผูกพัน เบอรัลมัน
 ก็นั้นศาลเมืองนูเรมเบิร์กย่อมไม่ใช่ศาลระหว่างประเทศสำหรับ เบอรัลมัน ไม่มีอำนาจศาลกับ
 เบอรัลมัน เนื่องจากอำนาจศาลระหว่างประเทศจะเลิกได้แก่ประเทศ เมื่อประเทศนั้นยอม
 ซกกลงที่จะเป็นอาณัติของศาลนั้น ดังที่ถือเป็นหลักการในกฎหมายระหว่างประเทศว่า รัฐย่อม
 ไม่ถูกบังคับให้ไปขึ้นศาลระหว่างประเทศ ศาลเมืองนูเรมเบิร์กเป็นศาลระหว่างประเทศ
 ระหว่างสัมพันธมิตรและประเทศอื่น ๑๙ ประเทศที่เข้าร่วมภายหลัง ถือเป็นศาลระหว่างสั
 มพันธมิตรและประเทศอื่น ๑๙ ประเทศที่เข้าร่วมภายหลัง ถือเป็นศาลระหว่างประเทศ
 เฉพาะในกฎหมายที่ของซกตกลงเท่านั้น นักเขียนทางกฎหมายระหว่างประเทศคนหนึ่ง กล่าวว่า
 ว่า ไม่สามารถจะพิสูจน์ได้ว่ารัฐบาลเบอรัลมันของฮิตเลอร์ได้เคยยอมรับการพิจารณานูเรมเบิร์ก
 ซกตกลงนครลอนดอนและธรรมนูญเป็นการกระทำซึ่งเกี่ยวข้องกับสันติสมัคร กระทำโดย
 ไม่คำนึงถึงการปฏิบัติของรัฐ หรือกฎเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศที่เบอรัลมัน

มีผู้แย้งว่าการที่เบอรัลมันยอมแพ้โดยไม่มีเงื่อนไข (unconditional surrendered)

๓๔. Lauterpacht, H., Oppenheim's International Law
 Vol. I, Longman, Greens and Company ซึ่งกล่าวว่าสนธิสัญญาวางพันธะได้
 เฉพาะภาคี จะวางพันธะกับรัฐที่สามมิได้ เพราะในกฎหมายระหว่างประเทศมีหลักว่า สนธิ
 สัญญาจะผูกพันเฉพาะรัฐที่เป็นยอม ถึง กฎหมายระหว่างประเทศมีรากฐานจากความยินยอม

๓๕. ในทางระหว่างประเทศภาค Compulsory Jurisdiction (ศาลสถิตย์
 ยุติธรรมระหว่างประเทศ (The Permanent Court of International Law) ภาย
 ไว้ในคำตัดสินคดี Eastern Carelia Case ว่ารัฐจะถูกบังคับให้นำกรณีพิพาทที่ตนเป็น
 ฝ่ายขึ้นศาลระหว่างประเทศไม่ได้ นอกจากตนไปทำสนธิสัญญายอมไว้ Weinschel, Herbert,
The Doctrine of The Equality of States and its recent modifi-
cations, American Journal of International Law, Vol.45, 1951 p.441

๓๖. Schick, F.B., The Nuremberg Trial and The International
Law of the Future, American Journal of International Law, Vol.
 41, 1947, p. 778.

ต่อมา สันติสนธิสัญญาในวันที่ ๘ พฤษภาคม ๑๙๔๕ เค้ากันเป็นการยอมไว้ก่อนล่วงหน้าแล้วว่า สันติสนธิสัญญาจะกระทำประการใดก็ได้ เค้ากันยอมรับว่าถ้าจะเมืองนูเรมเบิร์กซึ่งก่อกำขึ้นเป็นศาลระหว่างประเทศ และมีอำนาจศาลแก่เยอรมัน ข้อแย้งนี้ไม่น่าจะเห็นด้วย การยอมแพ้โดยไม่มีเงื่อนไขมิได้หมายความว่าประเทศผู้ชนะจะกระทำประการใดกับประเทศผู้แพ้ได้ทุกอย่าง เนื่องจากผู้ชนะจะต้องเคารพต่อหลักการของกฎหมายระหว่างประเทศอยู่ ในการยอมแพ้โดยไม่มีเงื่อนไข ประเทศผู้แพ้ยังมีสิทธิที่จะใช้การปฏิบัติที่ถูกตั้งตามหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศ ข้ออ้างว่าการยอมแพ้โดยไม่มีเงื่อนไขทำให้สันติสนธิสัญญากระทำสิ่งใดก็ได้ทุกประการ จึงไม่น่าถูกต้อง การยอมแพ้โดยไม่มีเงื่อนไขไม่ได้ทำให้ประเทศผู้แพ้ได้เป็นภาคีสันติสนธิสัญญาด้วยวิธีชอบด้วยสนธิสัญญานั้น ถ้าจะขึ้นเกิดจากข้อตกลงที่เยอรมันมิได้เป็นภาคีสันติสนธิสัญญา ศาลระหว่างประเทศที่มีอำนาจศาลต่อเยอรมัน

ผู้แย้งต่อไปว่าศาลเมืองนูเรมเบิร์กควรมีลักษณะเป็นศาลระหว่างประเทศ มีอำนาจศาลต่อเยอรมันได้ เนื่องจากเป็นศาลที่จัดตั้งขึ้นโดยได้รับอำนาจจากสังคมนานาชาติ (international community) การแย้งเช่นนี้ไม่น่าจะมีน้ำหนัก เพราะเป็นที่ทราบกันว่าศาลไม่ได้รับการจัดตั้งขึ้นโดยสังคมนานาชาติแท้จริง แต่จัดตั้งขึ้นโดยประเทศผู้ชนะร่วมกันต่างหาก จะถือประเทศผู้ชนะเป็นสังคมนานาชาติยังไม่ถูกต้อง ยังมีประเทศผู้แพ้และประเทศเป็นกลางอีกที่มิได้เข้าร่วม ศาลได้รับการจัดตั้งโดยประเทศผู้เคี่ยวมากกว่า มีผู้กล่าวว่าควรให้ชื่อว่า ศาลระหว่างพันธมิตร (inter-allied) จะถูกต้องมากกว่า

เมื่อพิจารณาค่าต่อไป เราเห็นว่าธรรมนูญจะให้ศาลมีอำนาจศาลต่อบุคคลผู้นำของเยอรมัน โดยไม่ผ่านประเทศเยอรมัน ซึ่งเป็นเรื่องที่ยังเริ่มไม่ได้ รายละเอียดเรื่องนี้มีอยู่ในบทที่ ๔ แล้ว แต่ในท้ายสุดจะกล่าวสรุปได้ว่าการที่ธรรมนูญระบุให้ศาลเป็นศาลระหว่างประเทศนั้น ทำให้ศาลไม่มีอำนาจศาลกับเอกชน ศาลระหว่างประเทศพิจารณาคดีระหว่าง

๑๑. Laun, Kurt V., The Legal Status of Germany, American Journal of International Law, Vol. 45, 1951, pp.267-285

๑๒. Woetzel, op. cit., p. 53

รัฐกับรัฐ มีไว้ระหว่างเอกชนกับเอกชนหรือระหว่างเอกชนกับรัฐ เพราะเรื่องระหว่างเอกชนกับเอกชน หรือระหว่างเอกชนกับรัฐเป็นเรื่องที่อยู่ภายใต้อำนาจอศาลภายในของรัฐอยู่แล้ว แม้เคยมีการให้พยายามจัดตั้งศาลระหว่างประเทศเพื่อให้เอกชนเป็นคู่กรณีกับรัฐได้ นั่นก็เป็นข้อยกเว้นมิให้หักทั่วไป ความพยายามที่จะจัดตั้งศาลระหว่างประเทศอาจทำให้พิจารณาถึงเอกชนยังไม่ประสบผล เช่นความล้มเหลวของการพยายามจัดตั้งศาลระดับเขตระหว่างประเทศ (The International Prize Court) หลังจากการประชุมกรุงเฮก ๑๙๐๗ และความล้มเหลวของความกึกที่จะจัดตั้งศาลอาญาระหว่างประเทศ (The International Criminal Court) หลังจากการลงนามของ ๑๓ ประเทศใน ค.ศ. ๑๙๓๗^{๘๘} เนื่องจากยังไม่มีการให้สัตยาบัน และเกิดสงครามโลกครั้งที่สองขึ้นขัดขวาง การให้มีศาลอาญาระหว่างประเทศอาจจะแย้งกลับหลักที่ว่ากฎหมายอาญาโลกไว้ในดินแดนนั้น (Principle of Territory) การกระทำใด ๆ บ่อนอยู่ภายใต้กฎหมายของดินแดนนั้น ๆ อยู่แล้ว การปฏิบัติและประเพณีที่เป็นมาได้แสดงให้เห็นว่าการให้ศาลที่อ้างตัวเองเป็นศาลระหว่างประเทศ มีอำนาจศาลต่อเอกชนเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง

สรุปได้ว่าศาลเมืองนูเรมเบิร์กเป็นศาลระหว่างประเทศในแง่ของสัมพันธมิตร เนื่องจากเกิดขึ้นจากข้อตกลงระหว่างประเทศที่ประเทศสัมพันธมิตรเป็นผู้ลงนาม และได้ใช้กฎเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศ แต่สำหรับเยอรมันไม่มีเหตุผลอันใดที่จะต้องถือว่าศาลเป็นศาลระหว่างประเทศสำหรับคนลวดย เนื่องจากเยอรมันมิได้เป็นภาคีข้อตกลงจัดตั้งศาล และศาลเมืองนูเรมเบิร์กไม่มีอำนาจต่อเยอรมัน สำหรับอำนาจต่อเอกชนผู้นำเยอรมันนั้นก็เป็นไปได้ เนื่องจากเอกชนไม่คงรับผิดชอบต่อศาลที่อ้างตัวเป็นศาลระหว่างประเทศ และในการพิจารณาองค์ประกอบของศาลก็พบอีกว่าศาลมีข้อบกพร่องหลายประการในแง่ความยุติธรรม ก็อยู่ที่หากมา

-----

๘๗. รายละเอียดปรากฏในบทที่ ๘

๘๘. V. Pella, Vespasian, Towards an International Criminal Court, American Journal of International Law, Vol. 44, 1950, p. 58

ทั้งที่นับว่าต่างแห่งซึ่ง โภคสัมพันธ์มิตรและมีผู้จำกัดของสัมพันธ์มิตร การต้องการความรับตัวมากกว่าความถูกต้องและมีหวั่นวิตกเกี่ยวกับอับการ รวมอยู่ในธรรมนุสสาตเอง. เหล่านี้แสดงให้เห็นว่าลักษณะของศาลเมืองนุ รมเบิกยังอยู่ห่างไกลจากการ เป็นองค์การที่หวังไว้ถึงความยุติธรรมอย่างแท้จริง.